

[Poul Hartling.]

På hvad måde?). Statsministeren ved udmærket godt, at det er bedre at begrænse de stærke lønstigninger, sådan at man ikke kommer ud med alt det, man bagefter skal kræve ind igen. Det var netop det, det ærede medlem hr. Baunsgaard så udmærket redegjorde for i forgårs, da han talte om indkomstpolitikken. Jeg spørger altså: hvad gav statsministeren tilslutning til? Ikke til noget af det, så vidt jeg kunne høre. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Med hvilke midler?). Nu skal jeg holde min tale, og så skal statsministeren få ordet bagefter; det tror jeg alle er bedst tjent med.

Hvad gav statsministeren egentlig tilslutning til? En bedre pristalsordning? Ikke med et ord. Et organ til at vurdere tjenestemandslønningerne? Heller ikke et ord om det. Et beredskab på arbejdsmarkedet? Nej, det vendte statsministeren sig imod. Om de tanker, som det ærede medlem hr. Baunsgaard og jeg i øvrigt førte frem, sagde den højtærede statsminister, at det var jo regeringens politik. Nå, er det det? Det har vi såmænd ikke mærket så meget til.

F. eks. fik vi i fjor på venstres initiativ nedsat et investeringsudvalg, og der blev fremlagt et 3 års anlægsbudget. Det blev liggende en måned; så trak man det tilbage igen, og siden har vi ikke fået noget. Hvordan skal folketinget kunne få gavn af dette udvalg f. eks. for det kommende finansår, hvis regeringen ikke vil samarbejde med udvalget ved at lægge materialet frem? Det var noget af det, vi pegede på. Kan vi få det gennemført, vil vi være glade for det, for det vil give et bedre stykke arbejde.

I øvrigt mente den højtærede statsminister, at jeg havde haft to særlige motiver til at opfordre til disse samtaler mellem det radikale venstre og venstre.

Det ene motiv, sagde statsministeren, var, at jeg skulle have villet forhindre dannelsen af det nye parti. Jeg har opfordret til liberalt samarbejde, jeg har foreslået, at vi skulle forsøge at skabe en fælles liberal politik, men jeg har ikke drømt om, at jeg kunne hindre dannelsen af et nyt parti — alene af den grund, at jeg var sikker på, at det parti ville blive dannet under alle omstændigheder. Det har jeg ingen indflydelse på, og det har jeg ikke ønsket at blande mig i. Folk må danne de partier, de

vil og kan. Men det er egentlig et stærkt stykke, at den højtærede statsminister debatterer på den facon. Skønt han intet har at bygge på, skyder han ganske roligt dette motiv ind i min opfordring, hvorefter han triumferende siger, at det er mislykkedes, for partiet blev jo dannet.

Mit andet motiv, sagde statsministeren, var, at jeg ville vælte regeringen. Det er rigtigt. Det vedkender jeg mig. Det vil jeg forfærdelig gerne. Det er også mislykkedes, siger statsministeren, for vi har jo ikke fået nogen anden regering. Nej, det har vi ikke — ikke endnu. Ordet mislykket er altså ikke det rigtige ord. Når man begynder at bygge et hus, kan man ikke sige, det er mislykket, fordi man ikke kan holde rejsegilde den første dag. Vi har lagt grunden, og vi agter at bygge videre.

Jeg noterede mig, at den højtærede statsminister sagde, at en yderligere pengeop-sugning af størrelsesordenen 400 mill. kr. ikke er ønskelig. Det var jo noget nyt. Det har ellers været ønskeligt i foråret. Jeg skal lige love for, at da var det ønskeligt. Det var også ønskeligt den 11. august, da statsministeren udtalte sig til pressen. Stakkels Peter Nielsen og stakkels alle de socialdemokratiske agitatorer, som til denne dag så trofast har kæmpet for dette kasseoverskud. Det ærede medlem hr. Peter Nielsen var endda så nidkær i tjenesten, at han smækkede ekstra 800 mill. kr. oveni. Det er nu ikke sådan at være ordfører for den regering.

I forgårs havde den ærede ordfører hr. Peter Nielsen fundet sådan en god måde at sige det på. Han sagde nemlig, at hvis han skulle vælge imellem højere skatter og arbejdsløshed, valgte han skatterne. Nu er de skatter ikke ønskelige, siger statsministeren. Hvad har man så valgt?

Den højtærede udenrigsministers betragtninger kan jeg stort set anerkende. Han sagde, at vi måtte ønske fællesmarkedet i gang igen, at det var i både fællesmarkedets, EFTAs og Danmarks interesse, at motoren i det europæiske samlingsarbejde kom i gang igen. Jeg er ganske enig med ham.

Det kan vel næsten være et svar også til den højtærede statsminister, der spurgte, om jeg ikke ville revidere venstres markeds-politik. Jeg kan desværre ikke imødekomme ham på dette punkt. Jeg må tværtimod